

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJIN *Nedjelja, 22. studenoga 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Isus nas uči logici blizine s onima koji najviše trpe

Draga braćo i sestre dobar dan!

Danas slavimo svetkovinu *Gospodina Isusa Krista Kralja svega stvorenoga* kojom završava liturgijska godina, velika parabola kojom se razotkriva Kristovo otajstvo: čitava liturgijska godina. On je Alfa i Omega, početak i dovršetak povijesti, a u središtu današnje liturgije je taj „omega“, to jest taj posljednji cilj. Smisao povijesti može se shvatiti imajući pred očima njen vrhunac: taj *svršetak* ujedno je i *cilj*. I upravo to je ono što čini Matej u Evanđelju ove nedjelje (25, 31-46) smještajući Isusov govor o *Posljednjem sudu* u posljednje poglavlje Isusova ovozemaljskog života. On, kojega će ljudi uskoro osuditi zapravo je vrhovni sudac. U svojoj smrti i uskrsnuću Isus će se pokazati kao Gospodar povijesti, Kralj svemira, Sudac sviju. Ali kršćanski paradoks je u tome što vlast toga Sudca ne zastrašuje već je on pastir pun blagosti i milosrđa.

Naime Isus se u velikoj prispodobi o posljednjem sudu služi slikom pastira. Koristi slike proroka Ezekiela koji je govorio o Božjem zahvatu u korist naroda protiv zlih Izraelovih pastira (usp. 34, 1-10). Oni su bili okrutni i izrabljivači, radije su pasli same sebe nego svoje stado. Stoga sâm Bog obećava da će se pobrinuti osobno za svoje stado, braneći ga od nepravdi i zlostavljanjâ. Ovo Božje obećanje svome narodu u punini se obistinilo u Isusu Kristu, Pastiru: upravo On je Pastir dobri. I On sam za sebe kaže: „Ja sam pastir dobri“ (Iv 10, 11.14).

U tekstu današnjeg Evanđelje Isus *se poistovjećuje* ne samo s kraljem-pastinom, nego također s *izgubljenim ovcama*. Mogli bismo govoriti o nekom „dvostrukom identitetu“: kralj-pastir, Isus se poistovjećuje također s ovcama, to jest s najmanjom i braćom u najvećoj potrebi. I pokazuje tako kriterij suda: ovaj će se temeljiti na konkretnoj ljubavi pruženoj odnosno uskraćenoj tim osobama, jer sâm On, sudac, je prisutan u svakoj od njih. On je sudac, On je Bogočovjek, ali on je također siromah, On je skriven, prisutan je u osobi siromaha koje On spominje upravo ondje. Kaže Isus:

„Zaista, kažem vam, što god učiniste (odnosno ne učiniste) jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste (odnosno ne učiniste)!“ (rr. 40-45). Bit ćemo suđeni po ljubavi. Ne po osjećajima, to ne: bit ćemo suđeni po djelima, po samilosti koja zbližava i brižno pomaže.

Približavam li se Isusu prisutnom u osobi bolesnika, siromaha, patnika, zatvorenika, onih koji su gladni i žedni pravednosti? Približavam li se Isusu prisutnome tamo? To je pitanje koje se stavlja pred nas danas.

Gospodin će, dakle, na svršetku svijeta razlučiti svoje stado i činit će to ne samo *u ulozi pastira*, nego također *u ulozi ovaca* s kojima se On poistovjetio. I pitat će nas: „Jesi li bio bar malo pastir poput mene?“ „Jesi li bio moj pastir, mene koji sam bio prisutan u tim ljudima koji su bili u potrebi ili si bio ravnodušan?“ Braćo i sestre, čuvajmo se logike ravnodušnosti, onoga što nam prvo padne na pamet a to je okrenuti glavu kad vidimo problem. Sjetimo se prispodobе o dobrom Samarijancu. Onaj siromašni čovjek kojeg su razbojnici ranili, ostavili ležati na tlu polumrtva, bio je tamo sam. Prošao je neki svećenik, vidio i prošao dalje, okrenuo je pogled na drugu stranu. Prošao je levit, vidio i okrenuo glavu na drugu stranu. Jesam li ja, pred mojom braćom i sestrama u potrebi, ravnodušan kao taj svećenik, kao taj levit i okrećem pogled na drugu stranu? Bit ću suđen po tome: po tome kako sam se približio, po tome kako sam gledao Isusa prisutna u potrebitima. To je logika i to ne kažem ja, to kaže Isus: „To što ste učinili ovome ili onome meni ste učinili. I ono što niste učinili ovome ili onome niste učinili meni, jer sam ja bio tamo“. Neka nas Isus nauči toj logici, toj logici blizine, približavanju njemu, s ljubavlju, u onima koji najviše trpe.

Zamolimo Djevicu Mariju da nas nauči *kraljevati u služanju*. Majka Božja, uzeta u Nebo, primila je od svoga Sina kraljevsku krunu, jer ga je slijedila vjerno – ona je prva učenica – na putu Ljubavi. Učimo od nje već sada ulaziti u Božje kraljevstvo kroz vrata poniznog i velikodušnog služenja. I vratimo se kući samo s ovom rečenicom: „Ja sam bio tamo prisutan. Hvala“ ili: „Ti si me zaboravio“.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Želim uputiti poseban pozdrav žiteljima Campanije i Basilicate, četrdeset godina nakon katastrofalnog potresa koji je imao epicentar u Irpiniji i ostavio iza sebe smrt i uništenje. Prošlo je već četrdeset godina! Taj dramatični događaj, čije čak ni materijalne rane još nisu u potpunosti zarasle, iznio je na vidjelo velikodušnost i solidarnost Talijana. O tome svjedoče brojna bratimljenja među potresima pogođenim krajevima i onima sa sjevera i središta, čije veze i dalje postoje. Te su inicijative pripomogle teškom putu obnove i, prije svega, bratstvu između različitih zajednica na Poluotoku.

Pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike, koji ste unatoč trenutnim teškoćama i uz poštivanje mjera došli na Trg svetog Petra. Poseban pozdrav obiteljima kojima je u ovom razdoblju posebno teško. Pomislite na mnoge obitelji koje su trenutno u teškoćama, jer nemaju posla, izgubile su posao, imaju jedno, dvoje djece...; a ponekad, zbog srama, to ne pokazuju. Ali vi ste ti koji idete i tražite gdje postoji potreba, gdje je Isus, gdje je Isus u potrebi. Učinite to!

Svima želim ugodnu nedjelju – i onima od Bezgrješne Djevice, baš su silni! -. I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!